

— Да, му отговорихъ. Сжщо и Стою, но него Богъ да прости!

Въ това врѣме Пенчо, който зае врѣменно позицията ми, изпраздни пушката си, като каза: «За смѣтка на Стоя върви при Мухамеда», слѣдъ като се и смѣеше, послѣ което продължи на насъ: «Като лалугеренъ си подаваше главата отъ шумата и търсеше мѣсто да си полѣгне кучето и азъ му подложихъ отъ съжаление възглавница.» «Я внимавай добръ, обади се другаря ми, да не би и тебъ нѣкой поднесе такава постелка! Спавашъ 300 години хж!»

— Знаете ли на кждѣ сж другитѣ ни познати?

— Да зная ги! Има и въ Царството небесно. На нѣкои «Вѣчна имъ паметъ!»

— Я ми кажи по-подробно за убититѣ, го запитахъ пакъ.

— Тая утринъ бѣхъ на позиция на отсрѣщното било, тамъ наприятеля съсече Христа, а прѣди половина часъ нѣщо, при силното нападене Никола и Димчо сжщо паднаха убити.

— Значи до сега отъ нашитѣ приятели сме изпратили четворица?

— Да, утвърди Петъръ. Ама славно загинаха. Колко позорно отстѣпваше турската войска, — чървата на която сж прѣпълнени съ Мухамедовий коранъ.

— Не, тѣ сж юнаци и заклети въ корана само прѣдъ мирната е беззащитна рая, а прѣдъ ония, които знаятъ да мратъ, за които смъртъта е нищо, прѣдъ тѣхъ струватъ една нула. Тѣ сж страхопъзливци, нищо не сж тѣ, позоръ наистина!

Въ това врѣме Х. Георги Граблаша молѣше за капка вода. Вземахме 2 кратуни отъ селянина—арабджия и изпратихме да се напълнатъ отъ извора, който се виждаше долъ на равнината. Арабджия донесе. Граблаша накваси устнитѣ си и пи нѣколко глътки. Цѣлия денъ не бѣхъ пилъ вода, пѣкъ жегата бѣ голѣма. Въмѣсто вода, азъ гълтахъ по нѣколко зрънца барутъ, тѣй, че него денъ малко-помалко